

CAO News 5

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 5, číslo 5

Květen 2003

O CTNOSTI ...

JULIUS KUGY
1858 -1944

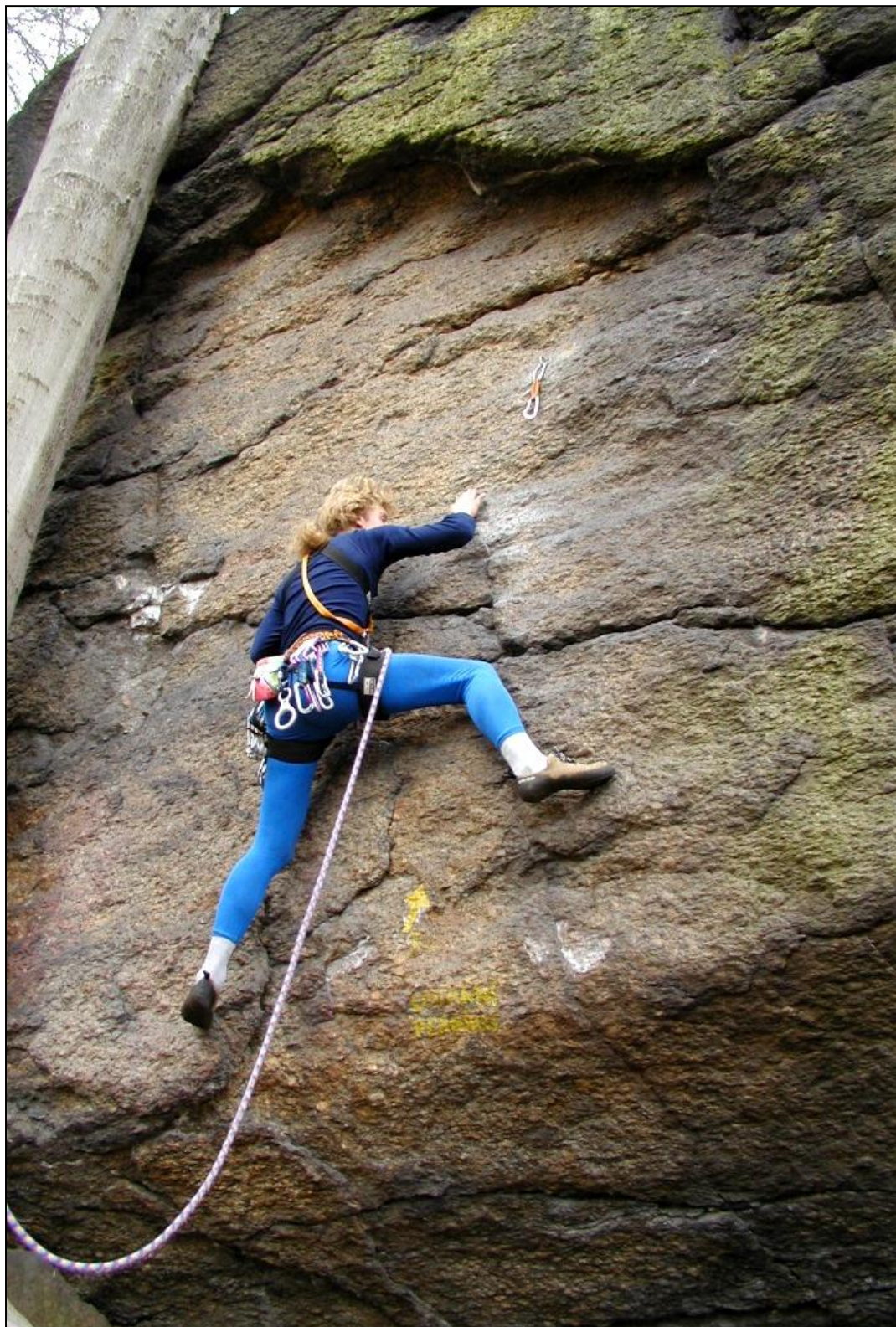
*„Horolezectví není boj
ani válečný stav.*

*Čistá láska k horám
a přírodě by měla být
základem horolezectví.*

*Největší ctností
horolezce pak budiž
skromnost...“*

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Valle Sarentina
- ✓ Sladká bolavá Itálie
- ✓ Jak přežít v nemocnici
- ✓ Výběh na Káču
- ✓ Podzemí Moravského krasu
- ✓ Le printemps en France
- ✓ Cesta přes křížek
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a mnohé další...

Orasín, Jelení věž - Loupaní perníku 7-. Leze Jiří Chosé Šťastný

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Dubnová členská schůzka proběhla ve středu 2.4.2003 „U Makůvky“, tentokrát přímo „na place“, neboť bývalá schůzovni místnost se rekonstruuje.

Program schůzky byl následující:

- **CAO News.** Rozdání dubnového čísla, připomínky, náměty.
- **Cyklistické časovky.** Tradiční jarní prověrka sil na kolech,

organizace, poslední pokyny atd..

- **Velikonoce.** Spíše individuální akce. Část oddílů se chystá na koncert LN v Ostrově.
- **Webové stránky.** Naši webmástrři se dohodli na určitých změnách oddílových stránek.
- **Oddílová trika.** Milan Cestr informoval o možnosti získání oddílových triček.
- **Různé.** Fotografie z lezení i jiných akcí, Pavouk rozdál zájemcům nový katalog HUDY sportu, diskuse, volná zábava.

A jinak? V dubnu vyrazilo hned několik oddílových skupinek za lezením do zahraničí, ostatní si užívali konečně teplejšího počasí v místních terénech. **Pavouk** si zlehka přelezl několik desítek na levém břehu Labe, jiní se museli spokojit leda tak s desítkou v některé z lezeckých hospůdek. **Bělina** neúnavně ošetřoval Ostrov. Vyhrabal, očistil a vylezl dokonce i novou věžičku a samozřejmě nepočítaně nových cest. Po **Michalovi Švajglovi** se od jeho návratu z Tater slehla zem. **Uher** a **Vaishar** se pilně připravovali na časovky a nebyla s nimi řeč. **Kudrnáč** s **Cestrem** naopak dělali, jako každý rok, mrtvé brouky. Na jaře „nemají nic najeto“, na podzim „ještě nemají dost najeto“, a tak to jde stále dokola. Pražák **Štěpán** si užívá kulturního života v matičce Praze anebo jezdí z **Aničkou** na čundry. **Jícha**, **Svoboda** a **Zippák** mi v Ostrově názorně předvedli večírek, co začíná už od rána a notně rozpochybovali jinak ospalé ráno na verandě před restaurací. **Hrabán** s **Lošťákovou** si prohodili úlohy – dřív Táša tahala do skal Tomáše, teď je to přesně naopak. Do skal se nám vrátila naše maminka **Tereška Řeháková** a mezi kojením zvesela stoupala kolmicemi. Jistil jí manžel a starostlivě dozorovala **Jindřiška**. **Kočka** si udělal další test na klaustrofóbiu, tentokrát v Moravském krasu. **Pospíšilovi** neúnavně reprezentují oddíl v orientačních bězích a pořad se jim daří. **Škálová** pomalu ani nestihá hlásit všechny své úspěchy v kanoistice a společně s **Hovorkovou** stanovily nové traťové rekordy v časovkách – Jana na 100 km, Ilona do vrchu. **Palivec** se zamiloval. **Šafařík** dostal od **Jení** stranický úkol porazit v časovkách **Cháru**. Příště by měl dostat trochu těžší úkol. **Makůvka** točí Krušovice a určitě už se těší až nás zase všechny uvidí. **Emsince** už je devět let a 29. dubna opět přilétli rorýsi...

Tak si to jaro užívejte!

Horám zdar !!!

Valle Sarentina

Málo známá oblast poblíž italského Bolzana...

Lukáš Chalupický
SKAJP Teplice

Jednou jsem sliboval, že něco napíšu o oblasti u Bolzana. Ně že bych byl zas tak líný, ale už jsem to jednou někde psal, a tak se mi nechtělo znovu a raději jsem hledal a hledal a... našel!! Takže tady je článku, jak jsem ho měl svého času na svých webových stránkách. Potom jsou fotky a nakonec komentář, jak to vidím dneska s odstupem dvou let (to to ale letí...).

Takže: *Valle Sarentina / 2001*

Při své taxikářské jízdě do Vilpiana a zpátky začátkem září 2001 (odvézt česáče do práce) jsem dostal tip na jednu zastrčenou lezeckou oblast těsně vedle Bolzana - Sarntal nebo také Valle Sarentina. Věřím, že takových je v okolí jistě povícero a možná je někdo zná. Ale pochybuju - jsou to většinou domácí, kteří je navštěvují a ti to moc nepoví.

V této oblasti jsou krátké cesty od vody (tedy spíše na léto), ale je tu i jedna monumentální věž (nebo polověž?), na kterou toho moc nepovede (voni jsou Italové v tomhle dost líní). Bude tam asi dost možností.

Po konzultaci s odborníky mi bylo důrazně doporučeno nezveřejňovat podrobněji přístup do oblasti, pro špatnou zkušenost s podobnými případy. Proto vás prosím - chovejte se tam jako lidi, ať nemám špatný svědomí!

Přístup do oblasti :

Berte to třeba jako tip při cestě do Arca a zastavte se na žulu. Z Bolzana po 508 směr Sarntal. Začnou tunely a po chvíli spolujezdec vykřikne, protože uvidí vpravo v údolí (spíše však nad sebou) obrovskou věž. Ta věž je takový maják - když ji uvidíte (po průjezdu několika tunely), tak už jste to asi přejeli.

Ale vážně - s parkováním je to poněkud horší, osvědčilo se otočit auto u prvního stavení (poté co minete po pravé straně zmiňovanou věž), vrátit se a parkovat v zatáčce před tunelem po pravé straně (směr zpět do Bolzana). Tím musíte projít a pak ještě jedním, potom to půjde doleva zahrnout do údolí. Jestli po chvíli narazíte na visutý most (pro pěši), tak jdete správně a pod vámi v tu chvíli už jsou vidět skály.

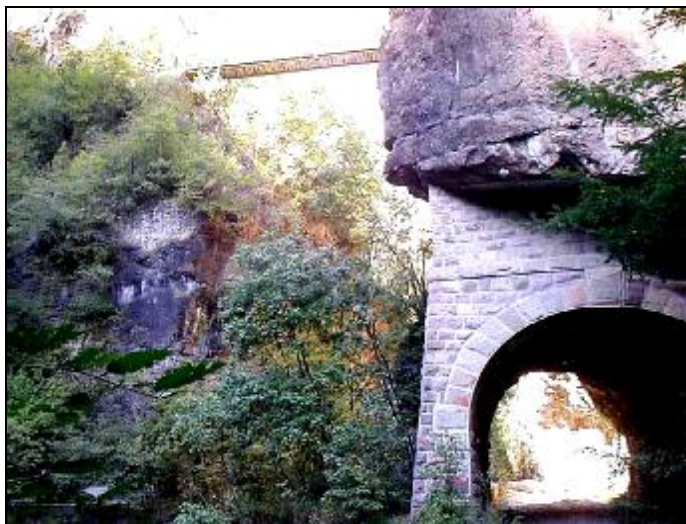
A teď pár obrázků:

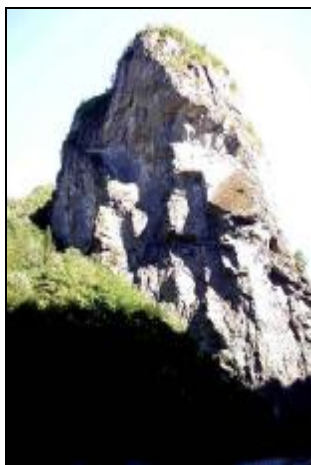
Nejdříve je po příjezdu třeba trochu nakoupit... (Regenten Pils - pro ty co tam pojedou - osvědčená značka a dobrá !!!)

Pohled z visutého mostku do údolí, kde se to vše odehrává... (stěna vlevo - jeden z osmi sektorů)

Zcela nahoře je zmiňovaný mostek a i na tenhle zděný pilíř vede už jedna z cest Cellulite spray 6b+

A to už je ona věž z různých pohledů...

P.S.: Zmíněnou věž jsem byl přímo fascinován. Ono to z fotek tak nevyzní. A ani po důkladnějším ohledávání (ovšem na dálku) jsem tam nic neviděl, co by svědčilo o tom, že se to leze. Tak příště vrtáčku sebou a tradá!

A teď jak to vidím dneska:

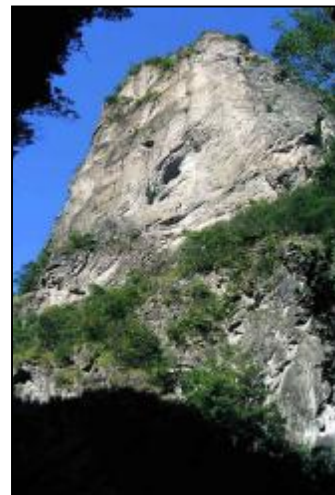
Předně není to žula, je to bolzanský porfýr (porfirico bolzanino) a v průvodci se píše, že to je jedna z největších evropských lokalit tohoto materiálu. A v realu to jsou ty rezavé skály u Bolzana, co se kolem nich jede po dálnici, když valíte do Itálie na jih (třeba do Arca...). Ony pak pokračují údolím směrem na Meráno (tam lezci moc nejezdí, spíš česáči a mimochodem, to je to údolí co má hrad Messner - vážně).

Nedávno jsem v Arcu koupil na tuto oblast průvodce. Je tam zmiňováno celkem osm oblastí kolem Bolzana. A ta mnou popisovaná (focená) je JOHANNES KOFEL / Val Sarentina. Osm sektorů, celkem asi 70 cest (6a - 7b). K parkování píšu, že je možné POUZE mezi 15. a 16. tunelem (jak to spočítáte, to jsem teda zvědavěj), nicméně ten u toho visutýho mostu je 13. V údolíčku se dá i super přespat (i stany a táborák!!). Doporučeno na pozdní jaro ev. léto (kvůli teplotě). Nám se osvědčilo, když tam kámoši spali, vyložit věci a auto odvézt nahoru do vesnice, hned za cedulí doleva, parkoviště u baru. Dát si kafe, prohodit pár slov s babčou, co tam bydlí (umí spíš německy, já si s ní moc nepokecal) a zeptat se, jestli by nevadilo, kdyby tam to auto zůstalo přes noc. Vona se tam tak nudila, že to vzala jako příjemnou změnu a nic nenamítala.

Jo a podle průvodce na tu věž (jmenuje se Johannes Kofel) fakt nic nevede. To bude něco pro skalní frézy aus Decin, co?!

Průvodčíka mají v každém TABBACHINU (skoro). Je to takovej útlej sešitek do modra (PORFIDI - 8 nuove proposte per arrampicare sul porfido di Bolzano).

To je asi všechno co jsem měl na srdci - odcházím přemítat kam jsem zastrčil běžky, protože na lezení to v týhle chumelenici (7.4. pozn. redakce) moc nevypadá. A už to bylo tak nadějný...

SKAJP!

Sladká bolavá Itálie 1.3.2003

Příhoda z Ferentilla

Michael Vyleťal

HO Tisá

Potkat ve skalách Jirku Cháru to vždycky zavání nějakým „drbem“ v CAO News. Jelikož to bylo ale v Tisě a místo matroše v kletru jsem byl opřenej o berle, tak jsem dostal prostor napsat o tom raději sám. Jak to vlastně bylo, aby se ostatní poučili z chyb druhých a hlavně bych zde rád poděkoval.

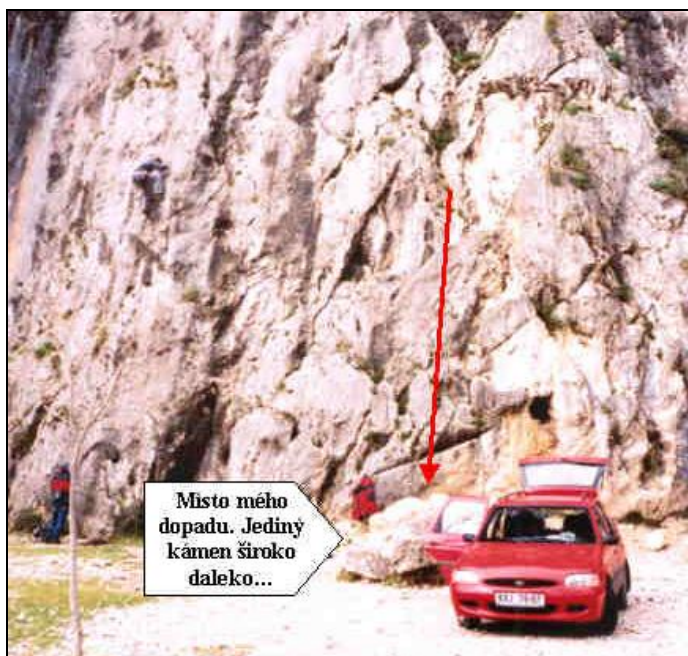
Let os jsme chtěli zahájit lezeckou sezónu o něco dříve, a tak jsme se po nádherných zimních Tatrách rozhodli, že se pojedeme trochu ohřát do Itálie. Jelikož byl začátek března, museli jsme hodně na jih. Takže jsme cestovali až do Ferentilla – pěkná lezecká oblast cca 100 km od Říma. Předpověď počasí nebyla moc dobrá, celá Evropa pod mrakem a Řím hlásil teplotu jen kolem deseti stupňů, ale i přesto jsme vyrazili. Cestu jsme skoro všichni, včetně řidičů za volantem, úspěšně prospali, já nejvíc.

V sobotu ráno se ocitáme na místě. Předpověď se bohužel naplnila a nás uvítal déšť a zima. Se spaním venku to zrovna v téhle oblasti není ideální, a proto bylo nejprve třeba se poohlédnout po nějakém místě, kde bychom složili hlavy. Po marném dvouhodinovém pátrání jsme rezignovali, sjeli pro víno a prostřeli ubrousek ke snídani, protože v tom dešti se stejně nedalo nic jiného dělat. Odpoledne se mraky začaly protrhávat, a tak jsme se hned pověsili do stěn. Dírky a žlábký

byly ještě mokré, ale nám to moc nevadilo. Stoupali jsme jednu cestu za druhou.

Po čtyřech cestách jsme dali odpočinek a vybrali jsme si další cestu za 6a+, což bylo pro první den naše maximum. Cesta docela pohodová, šlo jen o pár kroků nahore a možná byla do obtížnosti připočítána i délka cesty. Dolezl jsem v pohodě k horní stabilní karabině, kde jsem procvaknul lano a nechal se spustit dolů.

Na spouštění na vápně není nikdy nic složitějšího a jde spíš jen o rutinu. Bohužel se právě to stalo osudným a jak bývá v dnešní době módním doplňkem lezení, měli jsme krátký lano a já se prolétnul pět metrů vzduchem s dopadem na jedinej obrovskéj balvan, kterej dole ležel. Průvodce uvádí délku cesty 28 m a když je lano jen padesátka, tak tam prostě ten kousek chyběl. Průvodce bohužel nelhal.

Následoval převoz sanitou do italský nemocnice s diagnózou zlomeného bederního obratle a paty. Tři dny v bolestech, který bych nikomu nepřál a jen italsky mluvící personál, který neumí žádný jiný cizí jazyk včetně doktorů, a tak se raději se mnou nikdo nebavil a spousta dalších nepříjemností.

Teprve tam si člověk uvědomuje, že je potřeba opravdu dávat pozor při každé činnosti, kterou horolezec dělá a taky se vyplatí naslouchat rad starších a zkušených horolezců se kterými jsem ještě na podzim debatoval ve Finale právě o jištění, používání grigri a přitom jsem mluvil takový ty moudrý řeči, jakože osma je osma a všechno ostatní je zbytečnost a tak. Znáte to, bylo to již pozdě večer. "Já vím, kdybych tenkrát lépe naslouchal..." (Omlouvám se a skláním až mě to zdravotní stav dovolí – Béd'ó, Jano.)

Takže tady pár rad, který uvádí Pit Schubert ve svém druhém díle Bezpečnosti a rizika. Na druhým konci vždy udělat uzel, nejlepší prej osmičkovej nebo ta nejbezpečnější metoda, kdy se druholezec naváže na druhý konec.

Další možnosti, kterou používá třeba Pavouk, je navázání druhého konce na pytel od lana, což je pro horolezce asi ten nejjednodušší způsob.

Další důležitou radou je podívat se před lezením do průvodce - ano já to neudělal, ale prostě stává se a platím za to!!! Měli jsme ho a kamarádce dalo spousta práce, aby těch

200 stránek pro nás hlupáky okopírovala a jak je vidět, tak i to asi nestačilo (mám ho teď doma, abych prý mohl studovat).

Naštěstí jsem byl pojištěnej u Alpenvereinu, kterej zajistil transport do Prahy letecky a pojišťovna uhradila veškeré náklady s tím spojené, celkem 8.233 EUR. Doma v Ústí už jen pak čtyři dny poleženíčka na ortopedii, ale to už mě vůbec nevadilo, protože kolem mě litaly usměvavý sestřičky. No teď už to vypadá docela dobře a vše je otázkou času, kdy to všechno sroste a já se budu moct vypravit do skal zas po svých.

Nakonec si dovolím poděkovat Mátě Motlíkové a její kamarádce Báře z Plzně za jejich velkou pomoc při zajišťování mého převozu z Itálie do Čech. Je to spousta starostí, které bych sám nedokázal, protože jsem jen ležel na posteli bez jakéhokoliv pohybu a s velkými bolestmi. Ono to vypadá jednoduše, zvedneš telefon, zavolaš pojišťovně a oni vše zařídí. Možná v lyžařských střediscích, kde se s tím zabývají každý den, je to jednoduché. Ale v nemocnici v Terni, kde nevěděli ani co to znamená pojištění, k odeslání faxu do zahraničí musíš sehnat podpis ředitele nemocnice, všichni mluví jen italsky a nemají vůbec snahu se dorozumět, to jednoduché nebylo.

Díky moc a omlouvám se!!!

Patnáctero jak přežít v nemocnici v méně civilizovaném kraji

Martina Mát'a Motlíková
Abertamy u Ostrova nad Ohří

1. Tvrdí-li vám cizí záchranář v cizí řeči, že vezou vašeho kamaráda do určitého města, nevěřte mu, nemusí to říkat správně. Zjistěte si raději podle mapy největší město v okolí a vyražte hledat nemocnici tam. Záchranář si může myslet, že se ho ptáte kde bydlí jeho matka...
2. Jakmile vám ho odvázejí, je také dobré dát mu zapnutý mobil, kdybyste ho hledali marně.
3. V pořádku je být všude a za všech okolností pořádně vlezlý a neodbytný - tzn. lézt tam, kam se nesmí, mluvit na všechny kolem a zkoušet, není-li někdo přistěhovalec z normálně mluvící země apod.
4. Tvrdí-li vám hlavní lékař, že mluví very good nějakým civilizovaným jazykem, příliš mu nevěřte, není to pravidlo.
5. Máte-li po ruce číslo na jakéhokoliv doktora v Čechách, klidně mu zavolejte a pro jistotu udělejte vlastní možné samovyšetření. Může se stát, že vás považují za chudáky

bezdomovce když slezete ze skal a dojdou k názoru, že není třeba vás příliš ošetřovat.

6. Sledujte pravidelně, jestli váš kamarád nemění barvu, např. do modra či do běla, nikdo jiný by si toho totiž nemusel dlouho všimnout.
7. Sledujte také jestli mu nosí jídlo a jestli mu ho nedávají tak daleko, že na něj prostě nedosáhne. Okolo ležící pacienti by si mohli myslet, že už třeba nebude...
8. Jednáte-li s kýmkoli a on na vás z vysoka kašle, začněte klidně křičet v mezinárodních nadávkách, časem se určitě najde někdo, kdo pochopí, že se rozčilujete a chcete vyhodit špitál do vzduchu.
9. Je dobré polapit jednoho lékaře, pamatovat si jeho jméno, a pak na něj všude všechno svádět. Občas stačí, když vám ostatní rozumí jen to jméno.
10. Mluvíte-li s Alpenvereinem, je dobré umět německy. Rakušani to mají rádi a když jim náležitě důrazně tvrdíte, že špitál je hrozný, i vám to uvěří a urychlí podle možností odvoz.
11. V celém špitálu se vždycky najde alespoň jedna sestra, která se narodila ve Švýcarsku a mluví plyně německy, italsky a francouzsky, jen hledat.
12. Všichni začnou mluvit vaší řečí v okamžiku, když se vytiskne faktura – nic neplaťte.
13. Pokud chcete posílat fax, opusťte nemocnici a vyhledejte poštu ať je kdekoli daleko. Ušetříte minimálně den práce, nevěřili byste, jaký může být někde problém s faxem či nedej bože internetem.
14. Pokud někdo nedokáže pochopit, že jste Čech pojištěný v Rakousku, klidně tvrdte, že jste tak bohatý, že na to máte... To pochopí a bude se jim to líbit.
15. Nikdy neopouštějte zemi před nemocným kamarádem – mohli by na něho zapomenout. Raději si počkejte až se za ním zaklapnou dveře letadla, máte pak větší klid.

A Michal doplnil bod č. 16: Když už si tu hubu rozbit chcete, tak to udělejte raději ve všední den. O víkendu v nemocnici nikdo není a vyšetření, třeba na vnitřní zranění, vám udělají až v pondělí.

Výběh na Káču

aneb jak to vlastně vůbec bylo

Helena Helča Vrabcová

Náchod – Praha

V jednom střípku v CAO News číslo 4 byl stručně zmíněn můj výkon v Ostrově z 30. dubna. Moc děkuji za tu chválu, ale trochu sebekriticky musím přiznat, že až zase takový výběh to nebyl. Myslím, že jsem na skále strávila nepřiměřeně dlouhou dobu a v jednu chvíli málem vzdala. Nakonec jsem se ale ke svému vlastnímu překvapení přece jen roztřesenou rukou zapsala do vrcholové knížky. Hezký pocit. Pohled z vrcholu byl po tom mém úsilí docela příjemná odměna. Bylo

nádherně, skála hrála a já zažila docela nový pocit vyčerpání a štěstí dohromady.

Někomu by se možná mohlo zdát, že to je trochu moc euforie z jedné lehké cesty. Ale jednou mi můj brácha řekl:

„Však přece nezáleží jestli vylezeš sedmičku nebo čtyřku, jde o ten pocit, o to, že jsi v přírodě, o radost z pohybu na skále, o překonávání sama sebe.“

A já dodávám: „Taky o to, být s fajn lidmi.“ A těm, kteří mi ukázali, jak krásně je ve skalách v Ostrově (Liborovi Svobodovi, Jirkovi Chárovi, Lence Chárové, Kátě a Lucce Soukupovým a Zbyňkovi Homolovi), moc děkuji.

Pak tedy ještě zvlášť Liborovi, který mě „ukecal“ a na moje námitky, že už nemůžu, bolí mě ruce atd., mi jasně vysvětlil: „Ne, to vylezeš, už jsi skoro nahoře, lez!“ A mně nezbylo nic jiného, než vylézt J.

Můj výkon na skále by byl možná o něco lepší, kdybych den před tím neabsolvovala skoro 65 kilometrů na kole. Trasu našeho cyklo - výletu naplánoval Libor - z Děčína jsme vyrazili přes různé malé vesničky (Ludvíkovice, Nová Oleška, Srbská Kamenice) do Jetřichovic, odtud naše cesta vedla příjemně chladným Pavlininým údolím a dál přes Dolní Chřibskou na Tokáň, kde jsme se mezi skupinkami německých turistů občerstvili – já pivo, Libor tradičně kafe (*pouze jedno denně – pozn.Libor.*).

Následně jsme trochu neplánovaně projeli necyklistickou, ale nádhernou stezkou pod skalami a po ještě jedné malé přestávce pod Vysokou Lípou jsme si vychutnali krásný sjezd přes Meznou do Hřenska. Úrazy (různé odřeniny apod.), které si Libor po cestě způsobil, mu ochotně ošetřili v místním HUDY sportu, za což se odvděčil nákupem trička. A na konec podél Labe do Děčína.

Opravdu skvělá projížďka, která přispěla k tomu, že tenhle kraj začínám mít ráda čím dál víc.

Tak snad zase někdy příště... ..ahoj!

Zleva sedí: Zbyňek Homola, Lucka Soukupová, Lenka Chárová, Kateřina Soukupová, Jirka Chára a já

Z podzemí Moravského krasu

Petr Pítrš Kočka
CAO Děčín

Pro mých poněkud fobiozních zážitcích z Plániv, popsaných tuším v lednovém článku „Podzemní vertikály“, jsem se držíc hesla „co tě nezabije, to tě posílí“ nechal opět nalákat do podzemí Moravského krasu. Akci zpunktoval Slávek Kocour Koutecký (mimo jiné aktivity také šéf záchranářů jeskyňářů u nás – důležité!, pointa přijde ke konci), a to hlavně kvůli našemu (Správa NP České Švýcarsko) ekonomickému odboru. Chudáci holky civí celé dny do monitorů, ven se pořádně nedostanou, tak když už, tak se vši parádou.

V neděli 6.4.2003 v 6 hod ráno jsme nakonec vyrazili v sestavě 4 kočky a Kočka do Ostrova u Macochy. Kocour byl už na Moravě, sraz byl před polednem na slepičárně (speleologická základna). Po zatopení a doplnění kalorií jsme se po poledním přesunuli (do sestavy přibyl ještě Míra, jeskyňář z Prahy) k Simoňáku, což je umělý přístup do centrální části Amatérské jeskyně. Holky byly pořád vysmáté (viz obr.1).

Věděly sice, že bude nějaký dlouhý sestup, ale když Kocour odemkl a zvedl poklop, smích jim začal na rtech zamrzat. Sestup začínal asi 40-ti metrovým žebříkem ve skružích o průměru 80cm a pak se postupně slézalo po dalších žebřících a balvanech přes tři dómy až do hloubky asi 140m k podzemnímu toku Bílé vody. Holky jsme vzali mezi sebe, každá si vyzkoušela opření zády o protilehlou stranu skruží a už jsme frčeli dolů.

Nejprve jsme vyrazili po proudu a po cca 100 m brodění v mělké vodě jsme vstoupili do povodňové chodby (ta je o něco výše, zaplňuje se vodou jen při velkém tání či průtrži). Tou jsme kličkujíc a kochajíc se výzdobou dorazili až do místa značného snížení stropu, kde se dalo postupovat nejprve po čtyřech a posléze jen plazením (viz obr.2).

Cesta končila u sifonu se smutnou historií. Kdysi za totáče, když tyto prostory jeskyňáři objevili, byli po několika zákazech

a povoleních ve velké časové tísní při mapování prostor dále po proudu. Při stěhování věci pro několikadenní pobyt dva z nich zaskočila padesátiletá voda po obrovské průtrži (přes varování polním telefonem chtěli stěhování dokončit a nestihli se vrátit). Když voda opadla, kamarádi našli již jen jejich těla fixnutá v jednom z komínů. Ono je na obrázku vidět, že strop je úplně ohlazený a blyštivý jak zrcadlo. Při tehdejší velké vodě zde byl tlak asi 25m vodního sloupce a musely se zde díť neuvěřitelné věci. Věci, které člověk může spatřit ... a zemřít.

Vrátili jsme se pod žebříky, posilnili se a vyrazili vychutnat to pravé ořechové. To spočívalo ve cca 400 m dlouhém brodění proti proudu. Voda měla 4 stupně a bylo jí místy po pás. Někde zase jen 10cm, ale strop byl nad ní jen 30 – 40cm, takže bylo nutno lézt po kolenou. Nicméně jsme to nějak přežili, na konci vytili vodu z holinek, vzali si alespoň suché ponožky a vydali se projít úžasné dómy a galerie na bezejmenném přítoku Bílé vody. Asi 3 hodiny nás Kocour vodil od jednoho skvostu k druhému, až jsme skončili v dómu u lekninového jezírka (viz obr.3).

Po chvíli užaslého okukování a pár fotkách jsme zhasli světla a ve fantastické akustice Kocour zapěl latinsky Ave Maria jako vzpomínku na kamarády.

A potom nás už čekala „jen“ cesta zpátky. Znovu vše zabalit do vodotěsných pytlů a vesele po pás do vody. Na žebříky jsem se vydal jako první, abych pak nahofe moc nezdržoval se skupinovým snímkem (viz obr.4).

Únava a chlad už byly znát, výstup alespoň umožňoval ohřát si prochládlé nohy. A tak využívajíc dosyta možnosti opěry zad o skruže jsme se postupně po 8 hod v podzemí vysápali ven. Kocour s Mírou ještě museli zamknout poklop, já s holkami jsme pelášili asi 1 km k autu, neboť na nás vše úspěšně mrzlo (v jeskyni bylo relativní teplo, celoročně 8 – 8,5 stupně Celsia). Pustil jsem topení a čekali jsme.

Přes pole byly vidět čelovky nějakých lidí, jak směřují k Simoňáku a Kocour s Mírou stále nešli. Přiharašili se asi za půl hodiny, skočili do druhého auta a vyrazili jsme na

slepičárnu. Všechno mokré šlo dolů, holky kolektivně zalezly do sprchy a my zatím rozdmýchávali oheň v kamnech a vařili čaj. Až mnohem později v noci, v teple a s plnými žaludky, jsme se od Kocoura dozvěděli, proč se vlastně při návratu tolik opozdili.

Vše začalo tím, že Kocour nezapsal náš odchod do knihy. K tomu Míra se den předtím trochu picnul na speleofóru a někomu slíbil, že přijde ve tři na kafe, aby pak na to sladce zapomněl. (Do díry jsme vlezli ve 14,15, vylezli ve 22,15.) A tak když bylo po sedmé večerní, Míra nikde, dotýčný se po něm začal pomalu shánět. Zjistil, že šel s Kocourem a dalšími lidmi do Simoňáku a ten je normálně tak na 3 – 4 hod. V knize na slepičárně zápis nebyl a tak dva maníci ze záchranné služby vyrazili v plné zbroji k Simoňáku a ostatní seděli se sbalenými věcmi na telefonu. Zkrátka a dobře, kdybychom se opozdili tak o půl hodiny, rozjela se záchranná akce v plné parádě. A tak bude tahle skvělá návštěva podzemí Kocoura nakonec stát pár lahvinek hodnotného nápoje ve prospěch mužstva.

Na závěr musím pochválit naše děvčata. Byla poprvé v takovém terénu a krom drobných projevů nesouhlasu, týkajících se např. teploty vody, fyzicky i psychicky obstála.

PS. Pánové, dvě jsou ještě svobodné ...?!

Le printemps en France

aneb putování za sluncem...

Jana Jichová & Vlasta Domes

CAO Děčín

Začátkem dubna vykouklo sluníčko, skály se prohrály, počasí nás navnadilo na lezení a hned nato nás pěkně vypeklo, tak jsme se rozhodli utéci za teplem do přímořské Itálie a Francie.

Velikonoce ve Finale Ligure jsou zárukou dobrého počasí na lezení a ve Francii jsme na skalkách ještě nikdy nebyli a chtěli jsme poznat pár nových oblastí. Původně jsme měli jet čtyři, ale nakonec jsme jeli sami s Janou našim starým dobrým Pašíkem. Mirráška jsme ubytovali v psím hotelu, koupili karton Zubra a mohli vyrazit. Za 14 hodin jsme byli na místě. V kempu se téměř nedalo zaparkovat, všude plno lezců, hlavně z Německa, no prostě lezecká sezóna v plném proudu.

Rozlezli jsme se na Monte Cuccu a prstíky si pomalu zvykaly na vápno. Hned na druhé cestě byl počet našich expresek konfrontován s počtem nýtů a tak jsme k osmi ještě tři přikoupili v RockStoru ve městě (lze koupit kvalitního průvodce Finale Y2K). Večer jsme nemohli vynechat posezení v lezecké knajpě u Antonia. Pizza i gnocchi byly vynikající a mezzo litro vino rosso to jistilo.

Druhý den jsme vyrazili do nové oblasti Monte Sordo, kterou jsme našli po krátkém bloudění. Po celém pásu skal byla

vidět natažená lana, tak jsme se rozhodli projít se ještě kousek k oblasti Rocca di Perti. Tento kousek se změnil v docela dlouhou procházku. Vylezli jsme si pěkné cesty 5 až 6b v sektoru OASI. Potkali jsme tam dědu - klasika s upřeným pohledem šilence, který si lezl cesty sólo s lanem zafixovaným za strom. V dalších dvou dnech jsme přelezli snad nejhezčí cesty na Monte Cuccu - Mani d'Oro 60m v sektoru La Torre a tři délky stometrové pětky přes skoby a vklíněnce.

Po čtyřech dnech lezení jsme se vydali na procházku k moři (docela dobře by se v něm dalo chladit pivo) zdraví a neseďení. Při výstupu jílovitým žlabem u moře Jana vytrhla přilepený kámen, sjela skoro až do moře mezi útesy a byla sedřená až za ušima.

Na další dny jsme měli vyhlédnuto několik lezeckých oblastí ve Francii severně od Nice. Nakonec jsme se rozhodli pro odlehlou oblast Roca de Junic u vesnice St.Dalmas le Selvage s velkým počtem lehčích cest a také pro Annot, který leží při cestě do Verdonu a skýtá rozmanitý výběr cest. Před polednem jsme opustili ponurou atmosféru italských městeček a rozjeli se do veselejší Francie.

V Nice jsme zablokovali dopravu na sjezdu z dálnice hledáním otvoru na vhození poplatku 0,80 euro. Jednoeurovku se mi nepodařilo protlačit ani otvorem na karty ani mezerou pro účtenky. A najednou jsem uviděl pár metrů za námi velký koš a mince už letěla vzduchem a závora šla nahoru (ani jsme nepočkali na drobné).

Z Nice do St.Dalmas le Selvage vede klikatá silnice malebnou krajinou kaňonu řeky Tineé. Před odbočkou na St. Dalmas se projíždí střediskem zimních sportů Isola 2000, francouzskou obdobou Špindlerova mlýna. Ve čtyři odpoledne jsme byli na místě a tachometr ukazoval 240 km z Finale Ligure.

Dostali jsme se do malebné vesničky ležící ve výšce 1500 m na hranici národního parku Parc National du Mercantour. Uprostřed údolí bylo několik desítek domečků nalepených těsně na sebe a udržovaný kostelík se zvonící. Na malinkém náměstíčku si hrálo pár dětí u kašny s vodou z horského potoka, místy ve vesnici ležel starý sníh a domorodci sušili sněžnice, takový odlehlý ráj na zemi. Lezecká oblast Roca de Junic je pár set metrů přímo nad vesnicí severním směrem.

Potkali jsme starší pohodovou paní a lámanou francouzštinou se dotázali na cestu pod stěny. Popsala nám kudy vede modrou barvou značená cesta. Z obavy, že se po cestě dostaneme až na vrchol místo pod stěny, jsme vyrazili přímo pod stěnu přes kameny, trní a bodláky. Nebyla to nejlepší volba. Z vesnice vede modře značená stezka přímo pod stěny (dole ve vesnici je ukazatel).

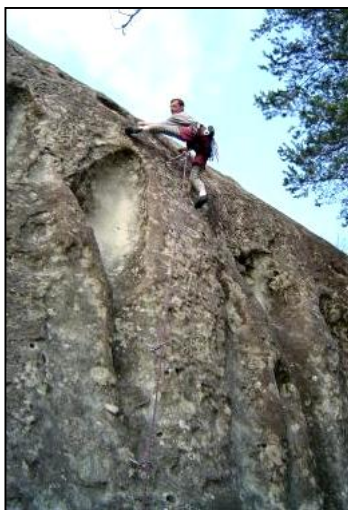

Když jsme se za tmy vraceli po cestě zpátky do vesnice, potkali jsme tutéž paní a ta na nás už zdálky káravě ukazovala prstem, že jsme ji neposlechli. Cestou nahoru je několik míst, kde se dá postavit stan a u cesty kousek pod stěnami je pramen. Oblast je nová, první cesty vznikaly v červnu 1998. Většina cest začíná na širokém balkóně, kam vede značená cesta, pár desítek metrů nad zemí, proto je celá stěna obehnaná ocelovým lanem pro bezpečné zajištění. Cesty jsou velmi dobře jištěny nýty po 1-2 m, materiál není kompaktní vápenec, ale jakýsi slepenec. Místy jsou volné kameny - helma je samozřejmostí.

V oblasti je 116 jedno až třídílkových cest v klasifikaci 4b až 7c, značeny jsou u nástupu číslem. Podrobné informace, včetně průvodce, najdete na této webové adrese: <http://membres.lycos.fr/grimppg/junic.htm>.

Přespali jsme v autě kousek pod vesnicí, ráno si uvařili z průzračné vody říčky Tineé a vyrazili směr Annot. Je to lezecké a turistické centrum, pravý opak St. Dalmas. V info centru na hlavním náměstí u radnice jsme dostali mapku oblasti. Příjemná paní nám nabízela lezeckého průvodce a stále básnila o Praze. Zaparkovali jsme na velkém parkovišti u nádraží a vyrazili do skal. Už cestou nahoru nám ten vápenec připadal nějaký zvláštní - všude kolem písek a borovice. No jo, on to je pískovec!

V Annotu je velmi tvrdý pískovec, tvrdší než na Suškách a bez křemene. Tomu odpovídá i horní hranice obtížnosti cest (8c+), z nichž většina jde do převisu. Velké množství chytů a stupů se zdá být vysekaných. Stihli jsme si zalézt v sektoru Les Météores cesty od 5b do 6a+ a projít část oblasti. Věže jsou schované v lese, cesty jsou velmi dobře zajištěny nýty po 1-2 m. Vraceli jsme se za tmy a nějaký blázen tam ještě lezl s čelovkou. Vydali jsme se směrem na Verdon a cestou přenocovali v autě.

Další den počasí nevěštilo nic dobrého, bylo zataženo a schylovalo se k dešti. Hned jak jsme přijeli do Verdonu, začalo pršet. Pocity při pohledu do kaňonu řeky Verdon se dají srovnat s pocity před skokem bungee jumpingu - je vidět pouze okraj vyhlídky a pak už jenom dno kaňonu o několik set metrů níž. Asi za hodinu jsme našli první slaňovací hák, ale protože jsme nemohli najít cesty a slaňovat s 50m lanem do neznáma bylo riskantní, nechali jsme matroš ležet v autě. Stejně bylo po dešti a nikdo nelezl. Objeli jsme celý kaňon po nekonečných úzkých serpentínách, kde setkání s autobusem je vskutku silný zážitek. Jana jako spolujezdec měla občas pocít cestujícího na vyhlídkovém letu. Počasí se zhoršilo, tak jsme vyrazili zpátky na Švýcarsko.

Příští den od rána sněžilo a na hranici s Itálií v 1800 m se veselo lyžovalo. Ve Svatém Mořici už nepršelo, ale přijeli jsme tam pozdě odpoledne a byla zima, tak jsme ještě dojezdili do Frankenjury. Ráno jsme vylezli čtyři cesty a příjemně unaveni se vrátili do Čech radostně přivítání našim 4nohým miláčkem.

Foto © 2003, Vlasta Domes & Jana Jíchová

Cesta přes křížek

aneb zakázané ovoce...

Petr Rysák Vránek

H.O. HOKET Praha

Tak jsem zas jednou zavítal na Bořeň a vlezli jsme na věž, kam se již nějakou dobu nesmí. Vrcholová kniha však byla vidět, a tak nám to nedalo. Starou cestu jsme si přejmenovali na cestu „Přes křížek“.

Mohl by někdo zdůvodnit a nebo dát veřejnosti na vědomí, proč vůbec je tato věž zakázaná? Hnízdo žádného vorla bělohlavého, natož nějakou vzácnou pampelišku, jsem na Prstě nezahlédl.

Světě div se, byly tam v knížce i samolepky oku lahodící. O to ani tak nejde. Potěšilo mě, že tam je kniha, kterou jsem tam dával před 17 – 18 roky s mým obrázkem. Také mě potěšilo, že 15.4.2003 dáváme Hore zdar!

S tou krabicí to byla docela sranda. Nechal jsem ji dělat v Bílině na šachtě, tenkrát Důl Maxim Gorkij. Místo aby ji spájeli, tak ji svařili. Je těžká, ale alespoň vydrží. Honza „Sráč“ Nestler vylezl tenkrát na věž den předem, že tam zaseká tyčku na vrcholovku. Prst je však nestabilní matroš, a tak musel věž snížit skoro o půl metru, až do vrstvičky, která se alespoň tvářila stabilně. Druhý den jsem tam dával bednu a vrcholovku.

Lidé, kteří v pravěkých dobách horolezectví dávali na věž slaňák už s tím, že se věž odvětráním sníží počítali, a tak slaňák dali skoro dva metry pod vrchol. I ten rezivej stařeček tam stále je. Dokonce ho lezci pietně šetří a slaňuje se přes skobu, i když také ta skobka pamatuje možná Sudety..

Ilustrace © Petr Vránek

Liščí skály I

aneb o krásně stráveném dni...

Jiří Chosé Šťastný

Horoklub Chomutov

Když jsem četl v CAO News 12/2002 článek Standy Emingra Bärensteingebirge, musím říct, že jsem dostal chuť se tam zajít podívat. Z Chomutova je to přeci jen nedaleko a podle popisu to vypadalo celkem slibně. A tak když se 8. března udělalo trochu slušné počasí, vzal jsem Marušku a Haňuli k MDŽ na výlet.

Auto necháváme u povodňáckého domečku pod Jezerkou a dál vyrážíme pěšky. Cestu k zámku Jezeří známe dobře, protože už jsme tudy šli několikrát, ale na Kapucínu jsme ještě nikdo nebyli. Podle mapy bychom měli jít po lesní silničce zhruba po vrstevnici ve svahu Kapucína až k Lišcím skalám, ale asi jsme netrefili tu správnou cestu, protože se po celkem dlouhém pochodu ocitáme na vrcholu Kapucína. Naštěstí se ranní mlha rozpustila, takže holky si mohou užívat sluníčka a už tolik neremcaj.

Z vrcholu vyrážíme směrem kde se domníváme, že by mohly být skály a po chvíli na jednu opravdu narážíme. Je to zajímavé dvojvěží, které ale v průvodci nemůžeme najít. Na vrcholu je sice vidět knížka, ale komín mezi vrcholy je natolik silně vyladěněn, že si na něj sólo v trekovkách netroufám.

Oba vrcholy jsou kolem dokola osázeny nýty, které se většinou dají cvaknout už ze země a ve všech vlají barevné smyčky, značící nedokončené prvovýstupy. Připadám si trochu jako v železářství. Tolik železa pohromadě se hned tak nevidí. Doteď jsem si myslel, že nýty podél spár dávají jen Francouzi a Italové, ale i takové cesty jsou zde k vidění. Že by tzv. „Francouzský styl lezení“ zapouštěl kořeny už i v našich luzích a hájích? Nevěřicně obcházím oba vrcholy až se dostávám k údolní stěně.

Ačkoliv to z náhorní strany nevypadalo, z druhé strany je krásná, asi 20 m vysoká údolní stěna. V levé hraně jsou osázeny dva nýty (odhaduji klasifikaci tak na 4) a podél pravé hrany zatím jen jeden. Mé oko však spočinulo na středu stěny, kde je zhruba v půlce jemná trhlinka, postupně se vytrácející ve vrcholové stěnce. Tomu říkám linie! A kupodivu žádný nýt. V duchu si říkám, že by bylo pěkné se sem vrátit s matrošem a udělat to, ale smyčku si tam radši nedávám. Jelikož už je celkem pozdě, jdeme ještě kus dolů na další lesní cestu a po ní se vracíme směrem k domovu.

Párek nám dával typ, že na hřebeni Alberských skal je pěkný srub a tak ho ještě jdeme prozkoumat. Po chvíli tedy odbočujeme z cesty a jdeme ke skalám. Kupodivu srub nacházíme celkem rychle, ale vypadá trochu jinak, než nám Párek ukazoval na fotkách. Je celý ukrytý pod maskovacími sítěmi a podle týpků ve vojenských uniformách soudíme, že ho obsadili civilní militaristi. Škoda, tajně jsem doufal, že ho někdy využijeme k přespaní, ale podle rozhovoru s jedním z nich to vypadá, že tady tráví veškerý volný čas. A tak sestupujeme až na spodní cestu, která nás přivádí zpět k Jezeří.

Holky už toho mají celkem plné zuby a tak je zbytečně nedráždím pochvalnými řečmi o krásně stráveném dni. Ale stejně to byl pěkný výlet.

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

(ALENA VAJSKA VAISHAROVÁ, PAVEL KÝSA BECHYNĚ, VLADISLAV PRCEK NEHASIL A WEBOVÉ STRÁNKY VRCHOLKY.CZ)

Labské údolí – pravý břeh

Masiv Lofas - Homokláda VI

11.9.2002

V.Šatava, J.Havel

Vlevo v Z stěně širokou spárou do jeskyně (smyčka) a stěnou přímo přes převis na balkón. Stěnou na vrchol.

Masiv Lofas - Upadlé koule VIIIb

11.9.2002

J.Havel x V.Šatava, T.Zákora

Stěnou podél levé údolní hrany přes kruh, výše žlábkem na balkón. Stěnou na vrchol.

Masiv Lofas - Lofasádo jak tornádo RP VIIIa

11.9.2002

V.Šatava x J.Havel, T.Zákora

Údolní stěnou přes blok ke kruhu. Stěnou přímo, výše šikmo vlevo na balkón. Sokolíkem na vrchol.

Masiv Duhová stěna - Skok do háje RP VIIIc

11.9.2002

T.Zákora, J.Havel, V.Šatava

Od 1.kruhu cesty Krok od ráje stěnou šikmo vpravo přes převis (kruh) a ke 2.kruhu cesty Chudoba. Tou na vrchol.

Kleopatru - Bábovky VIIIb

15.4.2003

Pavel Bechyně x Pavel Henke.

Nástup ve V stěně u komína, stěnou šikmo vpravo ke kruhu. Přímo přes hodiny a 2. kruh hranou n.v.

Kleopatru - Roštěnky VIII

20.4.2003

Pavel Bechyně, Pavel Henke, Richard Krčmář.

Středem SV stěny přes 2 kruhy n.v.

Cézar - Ave Cézare VIIIc

20.4.2003

Pavel Bechyně, Pavel Henke.

Od V převislou spárou a stěnou ke kruhu. Stěnou pod převis a vpravo za hranu do spáry, tou n.v.

Rudolfův kámen - Image VIIIc

21.4.2003

Pavel Henke x Pavel Bechyně.

Vpravo od Labské cesty převislou spárou ke kruhu. Hranou na balkón a Labskou cestou bez stavění n.v.

Hradní věž - Kastelánova cesta VIIc. (RP VIII.)

15.4.2003

Jan Paul x Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Nástup mezi cestou Letní varianta Jižní cesty a cestou Rambo stěnou přímo přes kruh ke kruhu Jižní cesty. Trhlinou a stěnou přímo na vrchol.

Skříň - Hlavou proti zdi 3/VI

17.4.2003

Vlastimil Peroutka x Ladislav Černý

Ze sedla žebrem v masívu ke kruhu. Přeskok na polici při JZ hraně (2.kruh) a tou na vrchol.

Hřebenový kužel - Přímá údolní cesta VII

29.4.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Středem S stěny podél trhliny, výše stěnou (kruh) mírně vpravo a přes police k údolní spáře. Tou na vrchol. Libovolně n.v.

Hřebenový kužel - Jarní slunce VIIIb

29.4.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Od nástupu Údolní cesty převislou stěnou, spárou a tupou hranou přes 2 kruhy, výše přes převis přímo ke 2. kruhu Staré cesty. Tou na vrchol.

Lomikámen - Zelený antibiotikum VIIIb

26.4.2003

David Vápník x Pavel Bechyně, Pavel Jiráček, Pavel Henke.

Nástup cestou Mistr Permoník, vpravo na hranu a tou přes bh na vrchol.

Amatérský masív (vlevo od věže Lučišník) - Brus VIIIb

30.4.2003

Pavel Bechyně, David Vápník, Pavel Henke.

Údolní hranou přes K na vrchol. (Osazen slaňák.)

Amatérský masív - Vsuvka VII

30.4.2003

David Vápník x Pavel Bechyně, Pavel Henke.

Vpravo od cesty Brus tupou hranou přes bh n.v.

Amatérský masív - Látková výměna VI

30.4.2003

David Vápník, Pavel Bechyně.

V pravé části masívu stěnkou a spárkou přes bh n.v.

Žížův masív - Cesta pro pašíka VIIc

24.4.2003

Pavel Henke, Pavel Bechyně.

Vlevo od cesty "HI,CHI,KI,RI,DI,TI,NI" hranou přes bh na balkón. Spárou a převislou stěnou přes K k bh. Přímo přes převis n.v.

Žížův masív - Opilý číšník VIII

26.4.2003

Pavel Henke, Pavel Jiráček, David Vápník, Pavel Bechyně.

Nástup cestou Mazel Faun, traverz po polici doprava na hranu a tou přes 2 bh na vrchol.

Lučišník - Nashledanou Labáku VIIc

1.5.2003

David Vápník x Pavel Bechyně, Pavel Henke.

Převislou stěnou při levé údolní hraně přes K na vrchol.

Masiv Malá bašta - Americký sen VIIIb

2002

Pavel Rýva, ?

Vpravo od Jasně zprávy stěnou přes 9 BH na vrchol.

Růžová věž – Pupendo RP Xb

22.4.2003

Ondra x Tomajda D. Žleb Comp.

Spárkou v S stěně na konec k 1. BH, dále přímo stěnou přes další 4 BH n.v.

Rájec

Vidlička - Darmožrout VIIIb !

13.4.2003

Pavel Bechyně, Pavel Henke.

Středem Z stěny přes hodiny, přímo hranou na vrchol.

Pilátova věž - Propadliště dějin VIIIc

14.4.2003

Pavel Bechyně x Pavel Henke.

SZ převislou hranou, dále spárou a vlevo ke kruhu. Hranou přes 2.K. na vrchol.

Pilátova věž - Amputace Akrobatů RPIIIb

léto 1997

Tomáš Švihnos x Vladimír Pešek

Východní stěnou přes 3 BH a velké hodiny na vrchol.

Ptačí kužel - Česká brána VIIIb

Jürgen Höfer

SZ hranou přes kruh přímo na vrchol.

Rájecká věž - Přímá náhorní stěna VIIIb

19.9.1999

Steffan Vogel, J.Höfer, R.Anderssohn

Vlevo v náhorní stěně přes kruh na polici a vpravo spárou na vrchol.

Rájecká věž - Wackel pudding VIII

19.9.1999

Steffan Vogel, J.Höfer, R.Anderssohn

Vpravo v náhorní stěně spárou a stěnou přes kruh na vrchol.

Slimáková věž (Luňákův masív) - Děvčatům V

Pavel Olejníček, J.Křížek

SZ hranou do žlabu, vpravo do spáry a tou na vrchol.

Třeboňská věž - Luňákova cesta VII

13.4.2003

Pavel Bechyně, Pavel Henke.

Středem J stěny přes kruh na vrchol.

Třeboňská věž - Jana Křtitele VI

8.7.1988

Josef Drašnar, H.Dudková, T.Dick

Šikmým sokolíkem v údolní stěně doleva a dvojspárou na vrchol.

Třeboňská věž - Ivančina cesta V

8.7.1988

Tomáš Dick, H.Dudková, J.Drašnar

Spárou v Z stěně na vrchol.

Třeboňská věž - Dudek V

8.7.1988

Pavel Bechyně, J.Drašnar, T.Dick, H.Dudková

Levou údolní JZ hranou přímo na vrchol.

Třeboňská věž - Boží muka (A+B) VI

8.7.1988

Pavel Bechyně, H.Dudková, J.Drašnar, T.Dick

Pravou údolní JV hranou přímo na vrchol.

Tisá

S'tatý Major - Vošoupané lampasy VIIc

12.4.2003

Pavel Henke, Pavel Bechyně.

Nástup Údolní cestou. Pod převisem vlevo ke kruhu, hranou ke kruhu Údolní cesta a tou na vrchol.

Gottwald - Kupředu zpátky ni krok VIIc

14.4.2003

Pavel Bechyně, Pavel Henke.

Nástup vpravo od cesty Fontána sokolem a stěnou přes kruh do poličky, traverz vpravo na hranu a tou na vrchol.

Malý dóm - Kauleho cesta VI

15.8.1987

Pavel Bechyně, Richard Kaule, Pavel Votický.

Vpravo od cesty Cesta pro Lukáše stěnkou a hranou přes kruh na vrchol.

Věže u České Kamenice

Nechutná věž - Mana III

19.4.2003

Pavel Bechyně, Pavel Henke.

V levé části údolní stěny trhlinou přímo n.v.

Nechutná věž - Nášup IV

19.4.2003

Pavel Henke, Pavel Bechyně.

V pravé části údolní stěny přímo n.v.

Trojediná věž - Hopsá-hejsá VIII

19.4.2003

Pavel Bechyně, Pavel Henke.

Převíslou stěnou mezi Náhorním komínem a Křesťanskou cestou, dále stěnou n.v.

Nových cest se nám sešlo velké množství. Opět se objevily novinky i na významných věžích. Další informace otiskneme v CAO News 6.

STŘÍPKY..

Nová atrakce U Kosti

Návštěvníci vyhlášené lezecké hospůdky „U Kosti“ v Dolním Žlebu se mohou od nynějška těšit nejen z dobře ošetřeného piva Samson, ale i z jedné zajímavé novinky. Za pouhé 1 € se můžete 10 minut kochat pohledem na lezce na protějším břehu prostřednictvím obrovského dalekohledu se stativem...

Iker Pou - nejlepší lezec planety

Tímto přívlástkem hodnotí stále více zasvěcených nenápadného Španěla. Jméno **Iker Pou** znalo ještě nedávno jen pár jeho nejbližších spolulezců, dnes se jím hemží všechny lezecké časopisy a servery. Pou má na svém kontě nejen přežení cest za 9a, ale také několik nesmírně obtížných, několikadélkových 8b+. Minulý měsíc zopakoval cestu Bain de Sang 9a od Freda Nicola. A v jeho lezeckém deníčku nechybí ani legendární Action Directe, od neméně legendárního Wolfganga Gülücha.

Iker Pou - o tomhle lezci ještě uslyšíme...

Civilkáři v Labáku

Jak nás informoval **Petr Kočka** z Národního parku České Švýcarsko, budou, po dohodě s ČHS, ve dnech 22. - 27.4.2003 pracovat na úpravách horolezeckých cest na území NP České Švýcarsko dva pracovníci na civilní službě u ČHS + vedoucí **Jirka Bruckner** z Adršpachu. Podrobnosti přineseme v příštím čísle.

Poděkování

Jelikož jsem po trošku těžším úrazu, tak musím poděkovat dvěma Severočechům za trpělivost mě vzít na lano. Jedním z nich je **Sláva Krob** z Litoměřic (ale je v našem H.O. HOKET Praha), druhým **Jiří Sailer** z H.O. LOKO Most.

Jirka, nejenom že mě vyvede cestu a přehlídí mé vzdechy a hekání, ale za zapůjčení starších čísel Bulletinu HORY, mě půjčil časopis CAO News, kde jsem se, kromě jiného, dočetl i o Slávkovi Krobů a tím se inspiroval vám napsat toto poděkování a poslat několik obrázků...

Petr Rysák Vránek, H.O. HOKET Praha

Nová cesta na Skříň

Hlavou proti zdi se jmenuje nová cesta na Skříň v Labském údolí. Ve čtvrtek 17. dubna 2003 se podařilo tento dlouholetý projekt **Láďi Černého** konečně uskutečnit a úspěšně dokončit. Autoři **Vlastimil Peroutka** x **Ladislav Černý** cestu oklasifikovali 3/VI a popsali takto: Ze sedla žebrem v masívu ke kruhu. Přeskok na polici při JZ hraně (2.kruh) a tou na vrchol. Kdyby jste si to neuměli představit, tak prostě lezete kolmou stěnou, v polovině se otočíte, jen tak přeletíte několik metrů do protější stěny a tou dolezete na vrchol. Jak jednoduché...

Vošoupané lampasy St'atého majora...

Stále je co objevovat. Rozhodně neplatí, že na nejkrásnější věže už jsou všechny cesty vylezené.

Jen v dubnu se kromě **Skříně** dočkaly prvovýstupů například **Růžová věž** (Pupendo Xb), **Hřebenový kužel** (Přímá údolní VII a Jamí slunce VIIb), **Rudolfův kámen** (Image VIIIc) nebo **St'atý major** (Vošoupané lampasy VIIc).

Dá se předpokládat, že ani toto není konečný účet...

Bouřlivák Oliver Perry - Smith

Mezi jména neodmyslitelně spjatá s historií pískovcového lezení patří i jméno **Oliver Perry - Smith**. Z dochovaných zpráv a vyprávění je nad slunce jasné, že Perry - Smith nebyl jen vynikající lezec, ale i pěkné „kvítko“. Student a syn amerických zbohatlíků, provokoval už jen tím, když se na přelomu století proháněl v poměrně chudém Sasku a okolí se svým silným americkým bourákem a mezi jednotlivými prvovýstupy vymetal místní krčmy. Traduje se, že také prvovýstup na nedostupnou a hrůzu nahánějící věž Teufelsturm ho náležitě rozradostnil. Se svými kumpány nezřízeně kalil v blízké knajpě (všude ho rádi viděli, protože peníze pro něj nebyly problém) a večer završil tím, že v bitce na rozloučenou vymlátil celou hospodu.

Ovšem užíval si nejen v Sasku a nejen na pískovcových věžích. V roce 1909 zdolal s Youngem a Knubelem SV stěnu Weisshornu (4506 m) plnou nebezpečných séraků. Oproti mnoha jiným alpským vrcholům, zůstává tato cesta na vrchol obtížná jako při prvním výstupu. Weisshorn je dodnes jeden z nejnáročnějších vrcholů Alp.

Na dobové fotografii sedí výkvět tehdejších lezců. Zleva Hoyer, Goldberger, Nake, Walter, Strubelt a úplně vpravo Oliver Perry - Smith ve své typické čapce. Chybí mu jen jeho pověstná zahnutá dýmčička..

Jánusova hlava

Nad dominantou Tiských stěn Jánusovou hlavou „vlaje“ od května letošního roku česká vlajka. O tento vlastenecký počín se postarala lezecká trojice **Karel Bělina**, **Jiří Sameták Musil** a **Jaroslav Šafránek**. Kromě nové krabice a vrcholové knihy se tak po dlouhých letech vrátila na vrchol i plechová vlajka.

Pastýřská stěna

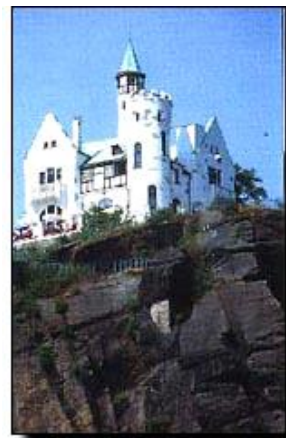
Vrcholová kniha se objevila i na Pastýřské stěně v Děčíně. Také zde kniha vždycky bývala. Tu novou sem vynesli **Jiří Chára**, **Tomáš Hrabáň** a **Táňa Lošťáková** z CAO Děčín.

„Pastýřanda“ patřila jeden čas mezi docela oblíbené cíle děčínských horolezců.

V sedmdesátých letech zde byla vytvořena většina současných cest. Většinou to jsou lehčí šestky a sedmičky, ale poměrně dlouhé, velice hezké a chytovaté. Výjimku tvoří Buben, známý spíš jako

„Holá prdel“ v pravé části stěny. Touto holinou vedou tři nádherné rajbasové cesty od bří Weingartlů.

Až nebudete příště vědět, kam na jedno odpoledne, mohla by Pastýřská stěna být tím pravým místem. Určitě nebudete litovat.

ORASÍN KOMPLET

Po lošské akci Horoklubu Chomutov „Vejpřty komplet“, se i letos uskutečnila podobná akce. V sobotu 26.4.2003 se během 24 hodin pokusilo pár statečných přelézt všechny cesty v Orasíně. O tom, jak jejich snažení dopadlo, vám v příštím čísle povypráví jeden z účastníků **Jiří Chosé Šťastný**.

A další veselá příhoda z natáčení

V hlavní roli, kdo jiný, než **Karel Pískovcová fréza Bělina**.

Ostrov, pozdní úterní odpoledne. Mezi věžemi chvatně stoupá osamělá postavička s útočným kletrem na zádech. Karel Bělina jako by cítil, že na Vztyčené věži by ještě, i v tak pokročilou roční dobu, nemuselo být napsáno Horám zdar. Přeci jen ne každý na tuto věž vyleze. Pod Východní cestou (VIIa) se Karel navazuje na lano a začíná stoupat sólovým výstupem. Hodiny, smyčka do spáry a už je u kruhu. Nyní těžký útok doleva a už klemuje své ráfy ve výlezové spáře. Odvazuje se od lana a hrne se k vrcholové knize. Hurá! Vyplatilo se! Je zde první. Ořeže tužku a začne se krasopisně zapisovat. Jaký to krásný den, když v tom – **ŠŠŠŠ MLASK...** Karel zvedá oči a vidí právě mizející fous svého lana. Prekérní situace – sám ve všední den na nepřístupné vysoké věži. Naštěstí zaslechne a posleze i uvidí **Milana Švarce Černého** před hospodou. Dvě hodiny se ho marně snažil dovolat a divoce mával bílým trikem nad hlavou. Švarcik neslyšel. Když už to začínalo být hodně napínavé, sama prozřetelnost Karlovi seslala dva lezce, kteří se vraceli ze skal. A jeden z nich dokonce cestu vylezl...

Dolní Žleb Company ®

Známa obchodní značka Tomajda & Ondra D.Žleb Company ® opět rádí. Mezi „horké“ novinky patří jejich cesta Volný pád Xa na Dolnožlebskou vyhlídku, ale hlavně cesta Pupendo Xb v severní stěně Růžové věže.

Gratulujeme!!

Cyklistické časovky CAO Děčín

Časovka na 100 km - 27.4.2003

Poř.	Jméno	Oddíl	Čas	Průměrná rychlost	Kolo
1.	Dunovský Jar.	CAO Děčín	2:59:58	33,34	Silniční
2.	Šklíba Martin	SKP Č. Lípa	3:01:39	33,03	MTB slika
3.	Šafařík Milan	CAO Děčín	3:11:40	31,30	Silniční
4.	Hájek Libor	TWIST Děčín	3:17:05	30,44	Silniční
5.	Vaishar Zdeněk	CAO Děčín	3:22:13	29,67	Silniční
6.	Kučera Petr	CAO Děčín	3:23:14	29,52	Silniční
7.	Křesťan Jan	ALCAN	3:25:15	29,23	Silniční
8.	Hampel Luboš	Děčín	3:33:40	28,08	Silniční
9.	Uher Jaroslav	HK Děčín	3:40:29	27,21	MTB slika
10.	Svoboda Libor	CAO Děčín	3:41:26	27,10	MTB
11.	Chára Jiří	CAO Děčín	3:47:39	26,36	MTB
12.	Rous Petr	Děčín	4:27:43	22,41	MTB
13.	Hovorková Jana	CAO Děčín	4:29:40	22,25	Silniční
14.	Bureš Jan	ALCAN	nedokončil		MTB

Časovka do vrchu - 29.4.2003

Poř.	Jméno	Oddíl	Čas	Průměrná rychlost	Kolo
1.	Horák Martin	Děčín	0:42:15	19,17	MTB
2.	Hofman Karel	HK Varnsdorf	0:43:13	18,74	MTB
3.	Bureš Jan	ALCAN	0:43:25	18,65	MTB
4.	Černý Pavel	CAO Děčín	0:44:14	18,31	MTB
5.	Semík Jar.	Wastech	0:44:17	18,29	MTB
6.	Šafařík Milan	CAO Děčín	0:44:49	18,07	MTB
7.	Rus František	ALCAN	0:45:33	17,78	MTB
8.	Hanus Miroslav	CK Slavia	0:46:32	17,41	MTB
9.	Chára Jiří	CAO Děčín	0:48:36	16,67	MTB
10.	Vlček Petr	KOB Děčín	0:48:52	16,57	MTB
11.	Škálková Ilona	CAO Děčín	0:52:05	15,55	Treking
12.	Vaishar Zdeněk	CAO Děčín	0:53:17	15,20	MTB
13.	Plachý Jiří	ALCAN	0:56:11	14,42	MTB
14.	Uher Jaroslav	HK Děčín	1:01:27	13,18	MTB slika
15.	Vogeltanz Lad.	XC Vidle Růžová	1:30:00	9,00	MTB

Zatím největší účast ze všech ročníků. O dva rekordy se postaraly ženy – **Jana Hovorková** na 100 km a **Ilona Škálková** do vrchu (obě CAO Děčín). Teprve třetím mužem, který se na 100 km dostal pod magickou hranici tří hodin, je **Jaroslav Dunovský**. Škoda, že se nemohl zúčastnit časovky do vrchu. Tam exceloval **Martin Horák**. Jeho čas 42:15 je historicky druhý nejlepší. **Karel Hofman** přijel až z Varnsdorfu přímo z práce. Jen se převlékl a vyfuněl 13,5 km do kopce jako druhý. Klobouk dolů před takovým přístupem!

Hodně se změnila historická tabulky. Mezi deset nejlepších cyklistů na 100 km se protlačili hned čtyři borci z CAO Děčín – **Jaroslav Dunovský**, **Milan Šafařík**, **Zdeněk Vaishar** a **Petr Kučera**.

Mezi deseti nejlepšími vrchaři jsou z našeho oddílu jen **Jan Horák** a **Pavel Černý**.

Jižní Francie ala Varnsdorf

Z Varnsdorfu odjíždíme v nezvyklou dobu o nedělním poledni a míříme nejkratší cestou k německé dálnici. Za volantem se střídáme ve dvou. Počasí není zcela optimální, ale šestimístný plně narvaný tranzit bez problému uhání směr jihozápad. Po únavné noci s lehce promrzlými nohama přijíždíme do Provence. Cestou potkáme kamion ve škarpě, ke kterému nás to táhne jako magnet. Měli jsme však štěstí a dobrého řidiče. V Provence nás vítá několikacentimetrová vrstva mokrého sněhu...

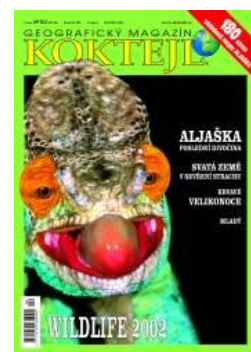

Takto začíná popisovat svou dobrodružnou cestu do Francie **Karel Hofman** z HK Varnsdorf. Celý příběh, včetně fotografií, vyjde v červnovém CAO News.

Mont Aiguille v KOKTEJLU

V jubilejním čísle geografického magazínu KOKTEJL vyšel článek Hora nedostupnosti o výstupu lezců z CAO Děčín na fascinující stolovou horu Mont Aiguille ve francouzském Vercors.

Tenhle kopeček by jistě stál za ještě jednu návštěvu. Mraky lezení, ideální trasy pro horskou cyklistiku, nádherná krajina, nemnoho návštěvníků a milí domorodci s vinnou révou jsou snad dostatečným důvodem...

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

květen - červen

individuální akce, jarní lezení, umělá stěna
(podrobnosti zatím nejsou k dispozici)

V průběhu celého roku zůstává možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hodin.

Informace na tel.:

413 373 101, 413 370 987, nebo mobil 606 277 274
Stanislav Feigl, předseda HK Varnsdorf

VÝROČÍ

KVĚTEN 2003

- 2.5. **Milan Drásta**
- 4.5. **Pavel Hobulák Kala**
- 17.5. **Jiří Houba Chára**
- 23.5. **Miroslav Mišík**
- 30.5. **Jan Švihnos**

*Všem oslavencům blahopřejeme
a přejeme hodně zdraví, úspěchů a spokojenosti...*

A alespoň dodatečně:

5.4. oslavila své narozeniny také **Drahoslava Makůvka Říhová**

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...

- 16.-18.5. **38. Zabilkův sraz horolezců v Labském údolí.** Jeden z nejstarších horolezeckých srazů se uskuteční tradičně v bivaku pod Vojtěchem. Kdo bude chybět na srazu, ten jako by nebyl.. Info Uher
- 23.-24.5. **Sraz horolezců v Jetřichovicích.** Setkání lezců opřádá v bivaku v Jetřichovicích HK Varnsdorf. Info Štěpán
- 30.5.-1.6. **Bezmezná Mezná** – hudební festival Info Chárová
- 30.5.-1.6. **Sraz horolezců v Roklici** Poslední z trojice jarních srazů. Tento pořádá Horolezecký oddíl z České Lípy na tábořišti v údolí Roklice. Info Chára, Bělina
- 7.6. **Babylonský triatlon.** Info Škálová, Vaishar
- 14.6. **HOCYBOJ** – Jubilejní X. ročník oblíbeného horolezecko cyklistického boje na trase Příchovice – Labská Stráň. Pořádá KUR sport
- 21.6. **Letní Silvestr** - akce CAO, VI. ročník. Oslava nejdelšího dne a nejkratší noci. Starý skandinávský zvyk. Rest. U Kosti v Dolním Žlebu, sraz v 19.00 hod. Info Chára
- 21.6. **Sedmistovky** – závod na MTB pro náročné. Pořádá HK Varnsdorf. Info Štěpán, Hofman
- 21.-22.6. **Alpínský pohár: ROCKING** Tisá
- 28.6. **Veřejný triatlon "HOMO-NI"** X. ročník, pořádá: Racing Team Penco Děčín. 750 m plavání – koupaliště, 22 km kolo v ulicích Děčína (Tyršovka - Přípeř - viadukt u mototechny) 5,5 km běh kolem zámku

V příštím čísle

- Jižní Francie ala Varnsdorf
- Liščí skály II
- Určitě nebudou chybět nové cesty
- Orasín komplet
- nezapomeneme na pravidelné rubriky
- a samozřejmě mnoho dalšího....

Nezapomeň!

Příští číslo **CAO News** vychází již 4.6.2003!

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR!!

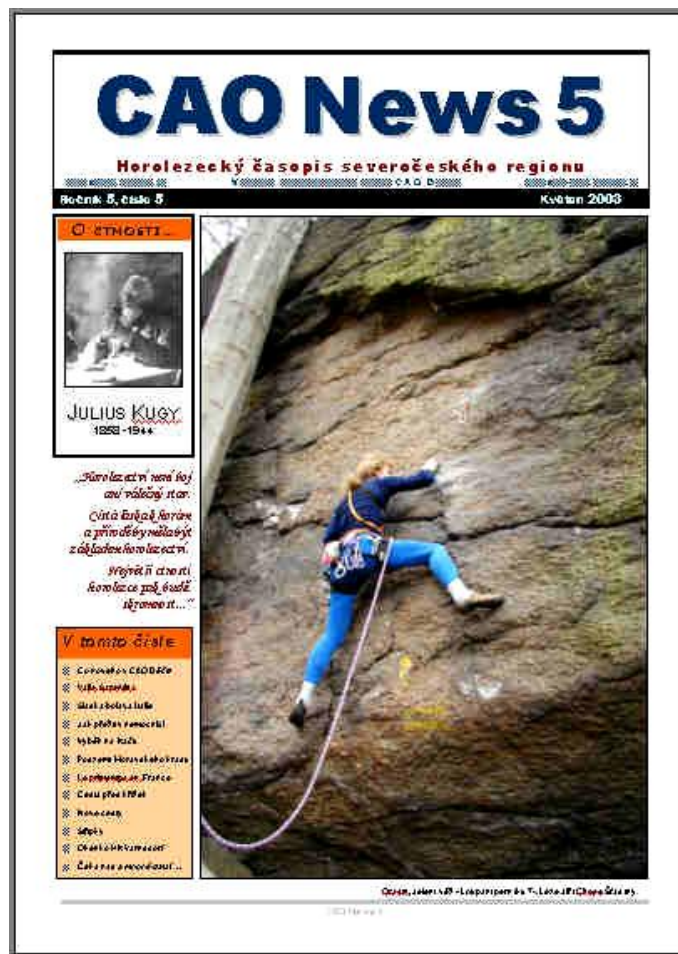
PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZKA JE PLÁNOVÁNA NA 4. ČERVNA 2003 OD 18.00 HODIN V RESTAURACI U ŘÍHŮ.

NA POŘADU BUDE LEZENÍ, LEZENÍ A LEZENÍ. OSTATNĚ, JAKO VŽDY..

TĚŠIM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Slovo na závěr..

Tak jsme si pořád naříkali na špatné počasí. Teď se udělal hezky a hned byly problémy – nechce se sedět u PC a mydlit do klávesnice. Táhne to ven.

Nakonec jsme to jakž takž zvládli, alespoň doufáme. Příspěvků se nám sešlo opravdu hodně, už teď máme z poloviny zaplněné červnové číslo. Všem Vám moc děkujeme.

Mnoho lezců zlákaly dva dny svátků k delším cestám. Mnozí z nich už teď mají dobrou formu, tak uvidíme, s čím se kdo vrátí.

Všem Vám přeje hodně sluníčka, hodně lásky a stále suchou cestu...

Za celou redakci **CAO News**

Jiří Houba Chára

Horám zdar!